

ת"פ 62377/02/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 62377-02-19 מדינת ישראל נ' פלוני
תיק חיצוני: 51790/2019

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה אפרת פינק
מאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם פלוני
נוכחים:
התובעת עו"ד צליל משיח
הנאשם בעצמו
ב"כ הנאשם עו"ד אלון קוצר
החלטה

מבוא

1. ביום 18.9.19 הודה הנאשם בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. לפי כתב האישום, בצהרי יום 2.2.19, עת שהו הנאשם והמתלוננת בביתם, החל דין ודברים ביניהם, במהלכו צעק הנאשם על המתלוננת, קילל אותה ואיים באומרו כי היא "שרלילה" ו"הלוואי שהיא והילדים ימותו ויחתכו לה את היד". עת ניסתה המתלוננת להרגיע את נאשם והוסיפה כי היא "ככה מלהזמין משטרה", אמר הנאשם "אם תעזי להזמין לי משטרה. אני תופס אותך ואנחנו קופצים למטה". בהמשך חזר בו הנאשם ואמר כי יקפוץ לבד.
2. לפי הסדר טיעון, נשלח הנאשם לעריכת תסקיר שירות מבחן בעניינו טרם הרשעתו ללא הסכמה עונשית.

תסקיר שירות מבחן

3. בתסקירו מיום 5.1.20, ציין שירות המבחן, כי הנאשם בן 61, גרוש, אב ל-4 ילדים בגירים ומתגורר בבית הוריו במושב. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי מלא ושירת במילואים עד גיל 45. הנאשם ניהל מפעל לייצור כבלים ותקשורת, אולם העסק נסגר בשנת 2009 עקב פשיטת רגל. הנאשם שמר על רצף תעסוקתי ובשנת 2018 החל לעבוד כמפקח אזורי בחברת אבטחה. הנאשם והמתלוננת נישאו בשנת 1985. לדברי הנאשם, מערכת היחסים היתה תקינה ללא מתחים עד שנקלע לפשיטת רגל והחלו ויכוחים בנושאים כלכליים. הנאשם שלל אלימות או איומים מלבד העבירה הנדונה. הנאשם שומר על קשר קבוע עם ילדיו וקיים שיתוף פעולה מלא בינו לבין גרושתו. הנאשם נעדר עבר פלילי ולא נפתחו נגדו תיקים חדשים. הנאשם לוקח אחריות מלאה ומביע צער וחרטה על ביצוע העבירה. הנאשם שלל כוונה למשש את האיום והתקשה לבטא את התסכול שחש. לאחר שהגיב באיומים, התעשת נרגע בחדרו וחש צער, בושה וחרטה על התנהגותו. בהמשך, הנאשם והמתלוננת הגיעו להסכמות משותפות להתגרש. הנאשם פנה מיוזמתו לטיפול

במרכז למניעת אלימות במשפחה. במסגרת הטיפול רכש הנאשם מיומנויות תקשורת, למד לנהל כעסים וקשיים בקשר הזוגי. הנאשם הביע חשש כי אם יורשע יפוטל ממקום עבודתו, יתקשה למצוא עבודה בגילו ולשלם את חובותיו.

המרכז למניעת אלימות במשפחה הגיש לשירות המבחן דו"ח סיכום מיום 23.12.19, שלפיו הנאשם פנה מיוזמתו למרכז בחודש פברואר 2019 והשתלב בטיפול פרטני שהסתיים בחודש נובמבר 2019. במקביל השתתף בטיפול קבוצתי בין חודש פברואר 2019 עד לחודש ספטמבר 2019. הנאשם הקפיד להגיע לרוב המפגשים, הביע מוטיבציה גבוהה ללמידה והשתתפות וניכר כי התכנים שנלמדו הובילו להמשך התבוננות פנימית. התהליך בקבוצה סייע לנאשם להרחיב את מודעותו והיווה מרחב תמיכה בתקופה משברית בחייו.

המתלוננת מסרה, כי בעקבות פשיטת הרגל וחובות הם נאלצו למכור את ביתם ומאז חלה הידרדרות במערכת היחסים הזוגית תוך הצטברות כעסים ומתח. עם זאת, שללה אלימות ואיומים כלפיה בעבר מצדו של הנאשם. עוד מסרה, כי הגישה את התלונה נגד הנאשם במטרה להציב לו גבול. לאחרונה חתמו על הסכם גירושין וביניהם תקשורת קונקרטית ושיתוף פעולה בכל הקשור לילדים.

להתרשמות שירות המבחן, הנאשם מגלה מחויבות ואחריות בתפקידים שממלא במסגרות החיים השונות וביצוע העבירה מהווה חריגה מאורח חייו הנורמטיבי. הנאשם לוקח אחריות על מעשיו, חש צער וחרטה וגילה אמפתיה כלפי המתלוננת. להערכת שירות המבחן, הסיכון לביצוע עבירה דומה פחת. בשל הפגיעה האפשרית בתעסוקתו של הנאשם בחברת אבטחה, המליץ שירות המבחן לסיים ההליך ללא הרשעה. לצד זאת המליץ להטיל על הנאשם צו מבחן למשך חצי שנה וצו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות.

טענות הצדדים לעונש

4. באת כוח התביעה טענה, כי יש להרשיע את הנאשם. לטענתה, לא מתקיימים התנאים החריגים לסיום הליך ללא הרשעה. הנאשם לא הציג אסמכתא לענין פגיעה בתעסוקה כמפקח אזורי בחברת אבטחה.
5. עוד טענה, שכתוצאה מביצוע העבירה בה הורשע הנאשם נפגעו הערכים החברתיים של הגנה על שלומה של המתלוננת. לטענתה, יש לייחס חומרה יתרה לשימוש באלימות מילולית בביתה של המתלוננת תוך איום עליה ועל ילדיו.
6. מכאן טענה, כי מתחם העונש ההולם את העבירה מושא כתב האישום, נע בין מאסר על תנאי ובין מאסר לתקופה של 8 חודשים שיכול יבוצע בדרך של עבודות שירות.
7. עוד הוסיפה וטענה באת כוח התביעה, כי בקביעת העונש ההולם בתוך המתחם יש לקחת בחשבון את הנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה: הנאשם יליד 1958, נעדר עבר פלילי; הוגש תסקיר חיובי ממנו עולה כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו, מביע חרטה וצער על התנהגותו, ופנה מיוזמתו למרכז למניעת אלימות במשפחה שם טופל מחודש פברואר 2019.
8. לאור האמור, עתרה באת כוח התביעה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי, צו מבחן ופיצויים.
9. בא כוח הנאשם טען, לעומת זאת, כי אין להרשיע את הנאשם.
10. לטענת בא כוח הנאשם, כתב האישום כולל אך עבירת איומים, שאלמלא היתה בתוך המשפחה, ניתן היה לסיים ההליך בהסדר מותנה.
11. עוד טען בא כוח הנאשם, כי מתקיימות נסיבות אישיות המצדיקות אי הרשעתו של הנאשם, ובכללן: הנאשם בן 61, נעדר עבר פלילי; תסקיר שירות המבחן משקף את הנסיבות החריגות בהן בוצעה העבירה. הנאשם והמתלוננת בהליך הפרדות ויחסיהם טובים. הנאשם לוקח אחריות על מעשיו; גם המתלוננת תיארה

כי מדובר באירוע יחיד; הנאשם עבר הליך טיפולי מוצלח מיוזמתו.

12. בא כוח הנאשם הוסיף, כי הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בו באופן קונקרטי. הנאשם עובד בחברת אבטחה כמפקח אזורי ולפי מכתב מעסיקו, הרשעתו תוביל לפיטוריו. יתר על כן, מפאת גילו יתקשה הנאשם עד מאוד למצוא מקום עבודה, ובכך תיפגע החזרת החובות וכן הסיוע שהנאשם נותן לילדיו ולגרושתו.
13. מכאן, עתר בא כוח הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן. כן ציין, שניתן גם להורות על הארכת צו המבחן וקביעת צו השירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב מזה שהמליץ עליו שירות המבחן.
14. בדברו האחרון מסר הנאשם, כי גדל במשפחה נורמטיבית והמעשה היה חד פעמי. עוד הוסיף, כי פנה לטיפול מיוזמתו ועבר טיפול פרטני וקבוצתי. לדבריו, יום לאחר האירוע כבר החליט על פרידה מאשתו, שכר בית ועבר להתגורר בגפו.

דין והכרעה

15. עיקר המחלוקת בין הצדדים היא בשאלת הרשעתו של הנאשם.
16. כידוע, בעניינו של בגיר, ההרשעה היא הכלל וביטולה הוא החריג. לפי ההלכה אשר נקבעה זה מכבר בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997). הלכה היא, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר התנאים הבאים: האחד, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים; השני, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ראו גם: ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (3.3.13); רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (1.1.13); ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קליין** (4.9.09); ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.07)).
17. עוד נפסק, כי על הנאשם המבקש לבטל את הרשעתו להראות שהותרת ההרשעה על כנה תפגע בו באופן קונקרטי ולא די בהעלאת תרחיש שלפיו עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד (רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (24.4.14); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (4.3.13); רע"פ 8627/12 **הנסב נ' מדינת ישראל** (31.12.12)).
18. אין להקל ראש בעבירה בה הודה הנאשם. בביצוע עבירה של איומים יש כדי לפגוע בערכים החברתיים של הגנה על בטחונו של אדם והגנה על שלומו הנפשי וכבודו. הפגיעה חמורה יותר עת עסקין באיומים כלפי בת זוג ופגיעה בבטחונה האישי ובשלווה נפשה בביתה פנימה. עם זאת, הפגיעה בערכים המוגנים אינה ברף הגבוה ביותר, לאור הקשר הדברים, משמע, ויכוח בין בני זוג על רקע משבר כלכלי ופשיטת רגל, חוסר אמון ותחושת דחייה ואיומים חד פעמיים. יתר על כן, בסופו של דבר, הנאשם אמנם איחל למתלוננת ולילדיהם שימותו, אולם לא איים להרגם. האיומים היו בכך שאמר למתלוננת כי אם תזמין משטרה יקפוץ איתה מטה, אולם מיד לאחר מכן, חזר בו, ואמר כי הוא יקפוץ לבד.
19. מכאן, שאין מדובר בסוג עבירות ובנסיבות בהן לא ניתן לשקול כלל סיום ההליך ללא הרשעה, ואף בעבירות אלימות חמורות יותר, מסתיימים הליכים, לעיתים, ללא הרשעה (ראו למשל: ע"פ (חי') 42146-02-15 **בכר נ' מדינת ישראל** (6.5.15); ע"פ (י-ם) 10709-06-13 **וקנין נ' מדינת ישראל** (6.10.13); ת"פ (ק"ג) 39467-01-16 **מדינת ישראל נ' פנחסוב** (18.9.17); ת"פ (כ"ס) 42130-10-12 **מדינת ישראל נ' נווה** (27.12.15); ת"פ (עכו) 57962-07-14 **מדינת ישראל נ' דהן** (15.11.15); ת"פ (י-ם) 44307-02-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (16.3.15); ת"פ (פ"ת) 26133-04-13 **מדינת ישראל נ'**

פלוני (2.9.14)).

20. אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולשיקומו - הנאשם בן 61, גרוש ואב לילדים בגירים; הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה עם רשויות אכיפת החוק. גם לא נפתחו לחובתו תיקים חדשים בזמן שחלף. למעשה, המתלוננת עצמה מסרה לשירות המבחן כי מדובר היה באירוע אלימות חד פעמי; הנאשם הודה במיוחס לו בהזדמנות ראשונה, נטל אחריות על מעשיו, הביע צער וחרטה ואמפתיה כלפי המתלוננת; שירות המבחן עמד בתסקירו על הרקע הנורמטיבי של הנאשם וחרירות העבירה בנוף חייו. עוד תיאר שירות המבחן את ההליך הטיפולי שאליו פנה הנאשם מיוזמתו. הנאשם רכש במסגרת הטיפול מיומנויות תקשורת, למד לנהל כעסים והתמודדויות בקשר הזוגי. הנאשם והמתלוננת בהליך גירושין והם משתפים פעולה באופן חיובי בכל הקשור לילדיהם.

עוד דווח, כי במסגרת הליך הטיפול שאליו פנה הנאשם ביוזמתו במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה בראשון לציון, לקח הנאשם חלק בטיפול פרטני וקבוצתי החל מחודש פברואר 2019 עד לחודש נובמבר 2019. גורמי הטיפול מסרו כי הנאשם הקפיד להגיע לרוב המפגשים, הביע מוטיבציה גבוהה וכי הטיפול תרם לשיקומו (ענ/2).

21. צודקת התביעה, כי על מנת לסיים הליך ללא הרשעה בעניינו של בגיר יש להראות נזק קונקרטי (רע"פ 3195/19 אגוזי נ' מדינת ישראל (4.7.19); רע"פ 2403/19 פלוני נ' מדינת ישראל (7.4.19)).

22. ואכן, במקרה הנדון עלה בידי הנאשם להראות נזק מסוג זה.

הנאשם עובד בחברת אבטחה בתפקיד מפקח אזורי (ענ/1). הנאשם הגיש מסמך ממעסיקו, מיום 26.1.20, לפיו אם יורשע, החברה תאלץ לסיים העסקתו, וזאת משום תפקידו הניהולי בביצוע פיקוח וביקורות על עובדים נושאי נשק. עוד צוין במכתב, כי הואיל והחברה עוסקת באבטחה, לא תוכל להציע לנאשם תפקיד אחר. מכאן, שבשל גילו המבוגר יתקשה הנאשם עד מאוד למצוא מקום עבודה חלופי. פגיעה בתעסוקתו של הנאשם תוביל בהגדרה, גם לפגיעה במתלוננת עצמה, לאור נשיאת הנאשם בחובות וסיוע במימון ילדיהם המשותפים.

23. הנה כי כן, לאור שיקום הנאשם, היעדר עבר פלילי וסבירות גבוהה לפגיעה קונקרטית בנאשם, מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות סיום ההליך ללא הרשעה. על מנת לאזן בין רכיבי הענישה, מצאתי לנכון להרחיב את צו השירות לתועלת הציבור עליו המליץ שירות המבחן.

24. לאור האמור, אני קובעת כי הנאשם ביצע עבירה של איומים, אולם ההליך יסתיים ללא הרשעתו. לצד זאת יוטלו על הנאשם:

א. צו מבחן למשך חצי שנה.

ב. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות.

רשמתי לפני נכונות הנאשם לבצע את צו המבחן וצו השירות לתועלת הציבור. מובהר בזאת, כי כל חריגה מהוראות שירות המבחן עלולה להוביל להרשעתו וגזירת דינו;

ג. הנאשם ישלם למתלוננת, עדת תביעה מספר 2, פיצויים בסכום של 1,000 ₪. את הפיצויים ישלם ב-2 תשלומים שווים ורצופים, הראשון עד ליום 1.3.20 והשני עד ליום 1.4.20.

עותק ההחלטה יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק תוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ט שבט תש"פ, 24 פברואר 2020, במעמד
הצדדים.